

[Wilhelm]

det skulle gælde i Danmark såvel som i Polen og Kina og sydstaterne i USA. Det kan de fleste godt se, når det er andre steder i verden, men det kniber lidt, når det er herhjemme.

Hvis man ønsker den uartikulerede mistillid til politiet, skal man bare fortsætte med de lokalnævne, man har, eller med det forslag, som justitsministeren har fremsat, for det har bevisligt ført også til en uartikuleret mistillid til politiet, og selvfølgelig må det det, når det er indrettet på den måde, som det er.

Hvad angår dette lovforslag, vil jeg dog gerne i modsætning til ved det foregående takke for bilagene. Her har vi kunnet se direkte – og det synes jeg er hensigtsmæssigt, det burde være standard – hvad ændringerne består i.

Forventninger til den ny minister ved jeg såmænd ikke om der har været nogen grund til; jeg nærer dem ikke, men vil gerne overraskes. Jeg vil dog sige, at han næppe er særlig ansvarlig for dette lovforslag, for det har været forberedt længe. Jeg vil også nævne det særlige forhold, som jeg synes er betænkeligt: at vi andre et halvt år i forvejen har kunnet læse, men ikke i retsudvalget, derimod i medlemsbladet for dansk politi, referaterne fra det centrale samarbejdsudvalg, som har vist, at man dér har drøftet med politiets organisationer, hvor langt de var villige til at gå i henseende til ændring af lokalnævnene. Der sidder justitsministeriets departementschef og drøfter sagen med politiets organisationer, og de affinder sig så med, at man lige så godt kan give afkald på den stemmeret, for den betyder jo ingenting, og så kommer lovforslaget, hvorefter politiet skal fratages stemmeretten, som om det betød noget som helst.

Punkt 1 i dette forslag er altså meningsløst efter min mening. Det gør selvfølgelig ingen forskel, at politiet fratages stemmeret, for der stemmes næsten aldrig, og hvis der endelig gør det, ved vi jo også – heldigvis på sin vis – at det er argumentationen mere end stemmeretten, når det kommer til stykket, der spiller en rolle i sådanne sammenhænge.

Punkt 2 er for mig at se værre end ingenting. Der har man forsøgt at lave et alibi for, at 92 pct. af klagerne afvises. Hidtil har det heddet »åbenbart grundløse«, men man har åbenbart kunnet se, at den var ikke så god,

og så har man tilføjet en begrundelse til, der hedder, at det »anses for tilstrækkeligt oplyst«. Realiteten er for mig at se et alibi for, at 92 pct. af sagerne stadig væk skal kunne afvises som »åbenbart grundløse«.

Punkt 3 er en erkendelse af, at det ikke er holdbart, at den myndighed, der har rekvireret politiet, skal kunne bedømme sagen sammen med politiet. Men jeg synes, det er en mærkelig begrænsning, når det lige præcis er så direkte, det foregår, og når det lige præcis er fjernelse fra fast ejendom. I virkeligheden ligger der deri en erkendelse af, af de myndigheder, der administrerer, og som har sat de regler op, politiet arbejder efter, ikke kan være den rette part til at pådømme klager. Det synes jeg er en argumentation, der viser, at det også gælder borgmestrene – eller man kalder det kommunale repræsentanter – der ikke har noget at gøre i lokalnævnenes anden funktion, nemlig den, der drejer sig om klager over politiet. O.k. til første funktion, men lad os få det adskilt. Til dette samarbejde om trafiksikkerhed og alle disse fornuftige ting er det i orden, men det er jo en helt anden opgave.

Til beroligelse måske for hr. Knud Lind kan jeg sige, at det altså ikke kun er politiet, vi finder er uberettiget i lokalnævnene; også de myndigheder, som i realiteten på sin vis er retningsgivende for politiets virksomhed, burde ud.

Denne holdning for vores vedkommende er principiel: det drejer sig også om Advokatnævnet og om de forskellige kollegiale organer i Lægeforeningen. Det er klart, der kan være situationer, hvor man vanskeligt kan undgå en sagkyndig bedømmelse, som ingen andre end f. eks. læger kan give, men dér, hvor det drejer sig om, hvad de må sige i offentligheden, og alle disse kollegiale bestemmelser, mener vi også at de skal ud.

Jeg har et par bemærkninger til, som jeg på grund af taletidsbegrænsningen bliver nødt til at udsætte til anden runde.

Jeg takker formanden, fordi jeg får lov til at tage dem med her. Jeg skal nok forsøge at gøre det på de par minutter, det ellers ville tage under anden runde.

Det drejer sig ikke kun om bestemmelserne om, at politiet sidder i lokalnævnene, men også om den praksis, der gælder. Den består i, at klageren kan sende en klage ind. Så bliver politiet, der har været involveret, bedt